

סיגל אבני

- צילום -

12.2. - 5.3.94

קורות חיים ותערוכות.

נולדה - 1960 , בוגרת המדרשה לאמנות ברמת-השרון, היתמחות בצילום.

מ - 1988 מלמדת אמנות ב"תיכון החדש", תל-אביב.

מ - 1987 הציגה בתערוכות קבוצתיות ותערוכות יחיד.

השתתפה בביאנלה השניה והשלישית לצילום במשכן לאמנות בעין-חרוד
וזכתה בפרס הצלם הצעיר בביאנלה השניה.

1992 - תערוכות יחיד, בקאמרה אובסקורה, תל-אביב.

1993 - אמנית אורחת בירחון מאזניים. תערוכה קבוצתית בלימבוס, תל-אביב.

1994 - תערוכה משותפת עם אורית חסון - ולדר, בגלריה בקיבוץ כברי.

בארבעת הצילומים של סיגל אבני המוצגים כאן מובע רעיון פירוק הדמויות ובו זמנית חיבורן מחדש. אם וילד מפרקים ומרכיבים את עצמם כדי להיות אחד. בהרכבה המחודשת מצויים כל הפרטים הקודמים, אולם בסדר חשיבות שונה המציג אפשרות לדמויות המחפשות את מי שהן, דרך מי שאינן עוד, להילכד.

הבלון למשל, יכול להיות יותר גדול מהילד, הטישטוש יכול להיות יותר חשוב מהקונטור של האשה...

הן נלכדות זו עם זו ברגע הנמצא מחוץ ל-"רגע" הצילום, אך הן מודעות ויזואלית לרגע הניסתר הזה בו הן הופכות למי שכל אחת מהן בנפרד ושתיהן יחד לא היו יכולות להיות אלא בצילומים האלה. לכן הן נעמדות מול המצלמה וחושפות את עצמן, או אולי את מי שאינן עוד, ומציגות. כדי להחשף באופן כזה הן חייבות להיות המסכות של עצמן, כל אחת מסירה וחובשת קלסטר שונה כאשר לפעמים זאת החלפה: הקלסטר של האחת הוא המסכה של האחרת. הואיל והמסכה היא הפנים, ואף על פי לשעיתים המסכה מולבשת על הפנים שמהן היא ניגזרה, הרי שהדמויות העומדות בפוזת הצילום, מאבדות את הזהות שהיתה להן לפני שהתחברו; המסכה היא הזהות, כאילו הבית הוא האיש הגר בו.

המגע ביניהן הוא הפחד, הפירוד, אולם עם זאת כיוון שהדמויות ממוזגות כבר למהות אחת, אין עוד דרך להפריד ביניהן. מדובר פה על מיפגש בין הרגע האחד-הדמות בצילום, לבין הזמן ככלל-איפה ומי שהיו הדמויות קודם שפירקו והרכיבו מחדש את עצמן. על חוט הרגעים מתחברת מסכה לבלון, לאמא קטנה נחבאת, לילד שכמעט יוצא מהצילום. המיפגש הרגיל בין מסכה למסכה, מה שנקרא דיאלוג אנושי, מקבל פה לגיטימציה מהופכת: המסכה היא הזהות, המגע הוא הפירוד.

יורם קניוק דצמבר 1993.